

ה לא יקרה יקרו קרי קרה בראשם ופאת זקנם
 לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו שרפית: קדשים
 יהיו לאלהיהם ולא יחללו שם אלהיהם כי
 את-אשי יהוה לחם אלהיהם הם מקריבם והיו
 קדש: אשה זנה וחללה לא יקחו ואשה גרושה
 מאישה לא יקחו כי-קדש הוא לאלהיו: וקדשתו
 כי-את-לחם אלהיך הוא מקריב קדש יהיה-לך

תו"א (ה) לא יקרו. קידושין לו. מכות כ. ופאת זקנם. יצמות ה. טיר מ: מל. נמ: קידושין לה: מכות כא. (ו) קדושים יהיו. יצמות כ: סנהדרין נג: פג: זכמים י. הם מקריבים. סנהדרין נא: (ז) לא יקחו. יצמות נה: פל: פה. ואשה גרושה. יצמות כד. נב. פל: זכ. נד. גיטין פב: קידושין עח. גרושה. יצמות כד. (ח) וקדשתו. מ"ק כח: יצמות פח: מדרים סב. גיטין נט: הוריות יב:

רש"י

עמו (ת"כ) וכן פשוטו של מקרא לא יטמא בעל זשאריו צעוד שהוא צמוך עמו שיש לה קוצרין שאינה מת מנוה ובאיזה שאר אמרתי באותו שהוא להחלו להתחלל הוא מכהונתו: (ה) לא יקרה קרה. על מת והלא אף ישראל הוזהרו על כך אלל לפי שנאמר בישראל בין עיניכם יכול לא יהא חייב על כל הראש תלמוד לומר צראשם וילמדו ישראל מהכהנים בגזרה שוה נאמר כאן קרה ונאמר בישראל קרה מה כאן כל הראש אף להלן כל הראש במשמע כל מקום שיקרא צראש ומה להלן על מת אף כאן על מת (ת"כ קידושין ל"ו מכות כ'): ופאת זקנם לא יגלחו. לפי שנאמר בישראל לא תשחית (ויקרא י"ט) יכול לקטו במלקט והיטוי יהא חייב לכך נאמר לא יגלחו שאינו חייב אלל על דבר הקרוי גלות ויש צו השחמה וזהו מער: ובבשרם לא ישרטו שרפית. לפי

העמק דבר

מה הרי הוא חולין כו', פירש הרי הוא בקדושתו, היינו שפירש ממנהגו חזר לקדושתו, וזהו דתן בצבורות פ"ו (מ"ה ב') המטמא למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטמא למתים, [כן פי הרמב"ם צרייתא דמ"כ והכי פי הר"ש משאנך ז"ל בת"כ], זהו פשט המקרא והדרש ידוע: (ה) לא יקרו וכו'. כבר נתבאר לעיל י"ט כ"ו דאע"ג דדין אחד לכהן ולישראל צוה, מכ"מ בלשון האזהרה נשמנו, והחמיר הכתוב בכהן מבישראל, מש"ה בישראל כתיב בספר דברים י"ד א' לא תשימו קרה בין עיניכם למת, משמעות שימה תיקון צום לב, לעשות ע"ז זכר למת, מש"ה בין עיניכם למת, ובכהנים כתיב צראשם, דאפילו

בעמיה לאחלוותיה: ה לא ימרטון מרט פרישהון ופאתא דדקנהון לא יגלחו
 ובבשרהון לא יחבלון חבול: ו קדישין יהון קדם אלההון ולא יחלון שמה
 דאלההון ארי ית קרפניא דיי קרפן אלההון אנון מקרבין ויהון קדישין: ז אפתא
 ממעיא ומחללא לא יסבון ופתתא דמתרכא מבעלה לא יסבון ארי קדיש הוא
 קדם אלהיה: ח ותקדישיניה ארי ית קרפן אלהיך הוא מקרב קדיש יהי לך ארי

שנאמר בישראל ושרטו לנפש לא חתנו (שם שם) יכול שרט חמש שריעות לא יהא חייב אלל אחת תלמוד לומר לא ישרטו שרפית על כל שריטה ושריטה שמיצה זו יתירה היא לדרוש שהיה לו לכחוב לא ישרטו ואני יודע שהיא שרפית: (ו) קדשים יהיו. על כרחם יקדישום צ"ד בכך (ת"כ): (ז) זונה. שנבעלה בעילת ישראל האסור לה כגון חייבי כריתות או נתין או ממזר (יצמות ס"א): ח"ל. שנוגדה מן הפסולים שבכהונה כגון צמ אלמנה מכהן גדול או צמ גרושה וחלוצה מכהן הדיוט וכן שנחללה מן הכהונה על ידי ביאת אחד מן הפסולים לכהונה (קידושין ע"ו): (ח) וקדשתו. על כרחו שאם לא רצה לגרש הלקהו ויסרסו עד שיגרש (יצמות פ"ח): קדוש יהיה לך. נהוג צו העמק דבר

מאנשים בדבר שאין צוה קידוש ש"ש ואין צוה אלל גאווה והתברכות (א): ו"א יח"ל"ו וגו'. אם לא יתנהגו במדות מלכות כפי הראוי לכהנים, אע"ג שאינו עון באמת, וכדאי' ביומא דפ"ו א' הי ניהו חילול השם כו', כן הוא צהן יהיה חילול שם שמים בדבר: כי את אשי ה' אלהים אלהיהם הם מקריבים. מש"ה נקרא שם ה' עליהם ביותר. והנה שמי פעמים מכונה בפרשה זו הקרבן צום לחם אלהים, צוה המקרא ובסמוך וקדשתו כי את לחם אלהיך הוא מקריב, והענין הוא דבס' במדבר כ"ח צ' במקרא את קרבני לחמי, הסברנו פי' לחמי שהוא בשמי משמעות, א' שהוא כביכול מתחבר עם בני אדם המוכשרים לזה, צ' לחם שמפרנס עולמו ואת ישראל ציחוד יע"ש, מעשה מתפרש זה המקרא דלהכי הוא חילול ש"ש, דהקרבתו הוא אשי ה' לחם אלהיהם שמתקרב אל הכהנים בהשגת רוחנית ע"י הקרבן, ויע' מש"כ בספר במדבר ח' ו' שביצ"ו הוזהרו עוסקים צמורה דכתיב צוה ג"כ לבו לחמי בלחמי, ובסמוך יצואר עוד: והיו קדש. הצטמת הכתוב הרחב דבר

(א) ויחוקאל הנניא בסי' מ"ד אמר וצנאחם אל החצר החיונה אל החצר החיונה אל העם יפשוטו את בגדיהם אשר המה משרפים צם והניחו אותם בלשכות הקודש ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בצגדיהם. אין הפי' ולבשו בגדים אחרים בגדי חול, פשיטא שלא ילכו ערומים, וגם מה זה ולא יקדשו את העם בצגדיהם הרי בגדי קודש אסור ללבוש בלי זה בחוץ. אלל ה"פ ולבשו בגדים אחרים שלא ילבו בגדי חול צנורת בגדי כהונה, אלל ילבו בגדים הנהוג בכל העם, וע"ז נתן טעם, שלא יקדשו את העם בצגדיהם, אם ילכו בבגדי

כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשֵׁכֶם: ^ט וּבַת אִישׁ כֹּהֵן
כִּי תִחַל לְזַנּוֹת אֶת־אִבִּיהָ הִיא מְחַלְלַת בָּאִשׁ
תִּשְׂרָף: ^ס וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחָיו אֲשֶׁר־יוֹצֵק
עַל־רֵאשׁוֹ | שָׁמֵן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֶא אֶת־יָדוֹ לְלִבָּשׁ
אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֵאשׁוֹ לֹא יַפְרֵעַ וּבְגָדָיו לֹא
יִפְרָם: ^{יא} וְעַל כָּל־נִפְשֹׁת מֵת לֹא יָבֵא לְאָבָיו
וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא: ^{יב} וּמִן־הַמְּקַדְּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא

תו"א (ט) ובת איש כהן, סנהדרין נ: גא: טו: עו, את אביה היא מחללת, טס נ: גא: נב: עו, באש תשרף, פסמים עה, (י) והכהן הגדול מאחיו, יומא יח, הוריוט ט, יב: מולין קלד: את ראשו לא יפרע, הוריוט יב: (יא) ועל כל נפשות מת לא, סנהדרין ד: גזיר לת, מו: מטו: נב: הוריוט יב: מולין עב, לאביו, מיר מו: מט, לאביו ולאמו לא יטמא, טס מד, מת: מט, (יב) ומן המקדש לא יצא, סנהדרין יח, יט, פד, זכמים טו:

רש"י

קדושה לפתוח ראשון בכל דבר ולכרך ראשון בסעודה (גיטין נ"ט): (ט) כי תחד לזנות, כשתחלל על ידי זנות שהיתה צה זיקת צעל וזממה או מן הארוסין או מן הנשואין, ורבותינו נחלקו בדבר והכל מודים שלא דבר הכתוב בפנייה (סנהדרין נ"ח): את אביה היא מחללת, חללה וזממה את כבודו שאומרים עליו ארוור שזו ילד ארוור שזו גדל (סנהדרין כ"ב): (י) לא יפרע, (מ"ב) לא יגדל פרע על אכל ואזיחו גדול פרע יותר משלשים יום: (יא) ועל כל נפשות מת, צאהל המת: נפשות מת, להציל רביעיית דס מן המת שמטמא צאהל (נויר ל"ח): לאביו ולאמו לא יטמא, לא צה אלא להתיר לו מת מלוה (מ"ב): (יב) ומן המקדש לא יצא, אינו הולך אחר המטה.

העמק דבר

מעלה וקדושה ואין זה העדר כבוד לפניך, ונתן טועם ע"ז כי קדוש אני ה' מקדשכם, שהקצ"ה מנקש ישראל ושרוי צתוכס, על כן ראוי להיות הרבה מעלות ומדרגות בקדושה, והכל הוא כבוד ה', וכדאי כיצ"ז ציומא פ' צה לו [ס"ט א'], דמדרגות הרבה הוא כבוד ראש המעלה, וכאן חזר וכתב בלשון רבים, משום שאין קדושת כל ישראל שזה, ויש הרבה אופני קדושות להרבה אופני בני אדם: (ט) ובת איש כהן, וצח כהן

הרחב דבר

כהונה יפרשו את העם מהם, צראותם הכהנים מלוזשים בגדי כהונה כמו צענת עבודה, וכ"ז כמו הכתוב כאן שקדושתם מן העם יהיו רק לאלהיהם, לשם כבוד שמים ולא לכבוד עצמן:
(א) והיינו דאי' טס צד"ג ומדאפקא רחמנא לארוסה בקילה ש"מ סקילה חמורה, ולא כפרש"י טס, והא דמתן

קָדִישׁ אֲנִי וְיִמְקֹדְשׁוּכוֹ: ^ט וּבַת גִּבּוֹר כֹּהֵן אִרְי תִּחַל לְמַמְעֵי מְקַדּוּשַׁת אָבוּהָא הִיא מְתַחֲלָא בְּגוּרָא תַתּוּקָד: ^י וְכֹהֵנָא דִּיתְרַבָּא מֵאֲחוּהִי דִּיתְרַק עַל רִישִׁיה מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְדִיקָרְב ית קרְבָּנִיה לְמִלְבָּשׁ ית לְבוּשֵׁיא ית רִישִׁיה לֹא יִרְפִּי פְרוּעַ וּלְבוּשׁוּהִי לֹא יִבּוּעַ: ^{יא} וְעַל כָּל נִפְשֹׁת מֵתָא לֹא יֵעוֹל לְאָבוּהִי וּלְאִמִּיהָ לֹא יִסְתָּאָב: ^{יב} וּמִן מְקַדְּשָׁא לֹא יֵצֵא

העמק דבר

הכתוב להחמיר עליה, וכ"כ צעל המאור ו"ל צה"ל דכיון דכתיב את אביה היא מחללת לא צה הכתוב להקל עליה אלא להחמיר עליה, ומכאן הוא שלמד ר"ש דשריפה חמורה מסקילה לפי דעתו דצין צארוסה צין צנשואה הכתוב מדבר, ועדיין לא היה הכרח דשריפה חמורה מסקילה, והיה אפשר לומר דהטעם אינו אלא צנציל נשואה דשריפה חמורה מחנק, אבל הא דצארוסה צשריפה גוה"כ הוא צלי טעם, מש"ה הוצרך ר"ש להא דמניא טס צד"ג ע"ב רש"א שני כללות נאמרו צצח כהן והוציא הכתוב נשואה מכלל נשואה וארוסה מכלל ארוסה, מה כשהוציא הכתוב נשואה מכלל נשואה להחמיר אף כשהוציא הכתוב ארוסה מכלל ארוסה להחמיר, מבואר כי צלי מה מצינו לא היינו למדים מגוף הדין לארוסה צשריפה דשריפה חמורה מסקילה, שיותר היינו למדים דסקילה חמורה מדניחנה למגדף ועוד ע"ז כדתנן צפ' הנשרפין [סנהדרין ע"ט צ'], אלא ממה מצינו, וצאמת ר"ע וסתמא דמ"כ דס"ל ג"כ אחת ארוסה ואחת נשואה הכתוב מדבר, מכל מקום ס"ל סקילה חמורה משריפה דלא כר"ש צהא, וראיה מהא דרצנן אליצא דר"ע ס"ל ס"פ הנשרפין סייף חמור מחנק דלא כר"ש, הי"ג מסתמא ס"ל סקילה חמורה משריפה לר"ע, והטעם דלע"ג דס"ל צהא כר"ש דגם צארוסה הכתוב מדבר, מכל מקום אין צוה שום הכרח דשריפה חמורה משום דטעמא דקרא קאי על נשואה, ומה מצינו לית ליה, איצרא כל זה לר"ע וסתמא דמ"כ דס"ל דצין צארוסה צין צנשואה הכתוב מדבר, אבל ר' ישמעאל ס"ל צדנ"א צ' דרק צארוסה הכתוב מדבר, וא"כ אי נימא דאת אביה היא מחללת צה לטעם, על כרחך ס"ל

הרחב דבר

צפ' הנשרפין (ג' א') דהוכיחו חכמים דסקילה חמורה מהא דניחנה למגדף ועוד ע"ז, ולא הוכיחו מהא דצח כהן עצמה דארוסה צסקילה, היינו משום דסתמא כר"ע דס"ל כר"ש צהא דאחת ארוסה ואחת נשואה צשריפה, ומכל מקום צהא ס"ל דסקילה חמורה משריפה ולא כר"ש כאשר יבואר לפנינו: